

PR C-40

VIC-SANT PERE DE CASSERRES

Edita:
Secció de Senders de la Unió Excursionista de Vic

Textos:
Introducció: Joan Conill i Mateu
Context històric: Anna Canalda i Martí
Geologia: Josep Sobrino i Garcia
Vegetació: Carme Casas i Arcarons
Fauna: Jordi Baucells i Colomer
Itineraris: Secció de Senders

Fotografies:
Introducció: Àngel Serra
Geologia: Josep Sobrino
Fauna: Jordi Baucells
Generals i portada: Joan Conill

Patrocinadors:
Ajuntament de Vic (Turisme)
Fundació Privada Girbau
Unió Excursionista de Vic

Foto portada: Vista de l'arribada al monestir des del Ilom de Casserres

Maquetació: J_Sales, Gurb.
Impressió: Bitòprint, Vic
Dipòsit legal: B - 24659 - 2018

Informació:

Unió Excursionista de Vic
Tel. 93 885 51 20
Web www.unioexcursionistavic.org

Oficina de Turisme de l'Ajuntament de Vic
Tel. 93 886 20 91
Web www.victurisme.cat

Osona Turisme
Tel. 93 885 17 15
Web www.osonaturisme.cat

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)
Tel. 93 412 07 77
Web www.feec.cat

INTRODUCCIÓ

El petit recorregut C-40 està ubicat a Osona, una de les comarques de la Catalunya interior amb un paisatge divers i variat, format per una gran depressió central plena de turonets de margues grises i conreus; encerclada al nord per les serralades de Bellmunt, Cabrera i Aiats, a llevant pels contraforts de les Guilleries, al sud pel Congost i els Cingles del Bertí i a ponent, pels turons de Muntanyola, Sant Sebastià i la Creu de Gurb, a més de les elevacions de Sant Bartomeu del Grau i la serra de Sobremunt, fent frontera natural amb el Lluçanès.

El quilòmetre 0 de l'itinerari és a Vic, la capital de la comarca, ciutat plena d'història ja existent a l'època dels ibers i els romans. Seguint la direcció nord-est, els sender deixa la Plana central, per enfilar-se cap els boscos de les Guilleries, resseguint els meandres del Ter fins arribar al monestir de Sant Pere de Casserres, situat en una característica península envoltada per les aigües del riu, abans d'eixamplar-se al pantà de Sau.

Una de les principals virtuts de l'itinerari, és que sempre, al llarg de la història ha set un sender viu, petjat per diferents civilitzacions, fet que trobem en diferents punts del camí, des del seu inici a Vic, ciutat amb abundant patrimoni artístic de totes les èpoques i estils, monuments funeraris megalítics a Sant Jordi de Puigseslloses, restes ibèriques a Savassona, restes del neolític a les coves de les Grioteres i romànic a Tavèrnoles i com no, en el seu destí final, el monestir de Sant Pere de Casserres.

Un sender viu, antic camí ral de Vic a Tavertet i Girona, avui dia cobert en molts trams per les aigües del pantà de Sau.

Joan Conill

Fotografia corresponent al dia de la inauguració del sender (17-4-1988)

CONTEXT HISTÒRIC

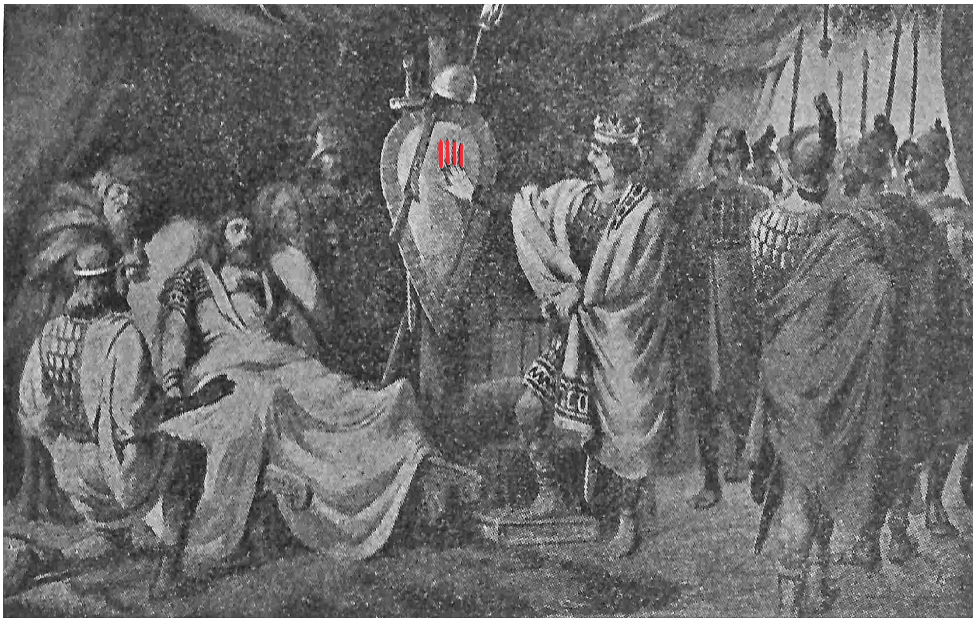

Al segle VIII, els musulmans van conquerir la major part de la Catalunya actual. Aquestes ofensives van provocar la reacció dels reis francs que havien creat una frontera anomenada "Marca Hispànica" que anava dels Pirineus al Llobregat. A la zona que avui coneixem com a "Catalunya Vella" els musulmans hi van tenir poca influència, mentre que a la part anomenada "Catalunya Nova", aquesta va ser molt més important. Les diferències demogràfiques, econòmiques i socials entre ambdós territoris, encara s'han mantingut fins avui.

Els francs es van organitzar en comtats, però les seus episcopals continuaven depenent de l'arquebisbat de Narbona. Durant la major part del segle IX, aquests comtes van ser francs, però els reis carolingis van nomenar comtes autòctons per assegurar-se la seva fidelitat.

A finals del segle IX, el comte Guifré el Pelós va rebre dels reis francs els comtats d'Urgell, Cerdanya, Conflent, Barcelona i Girona. Finalment, Guifré, amb la col·laboració de l'església va aconseguir repoblar la zona entre els Pirineus i el mar, anomenada comptat d'Osona.

EL MONESTIR DE CASSERRES

A l'any 898 consta documentat un castell amb una petita capella dedicada a Sant Pere, juntament amb un recinte emmurallat, que controlava l'antic camí de França (Strata Franciscana), el qual unia el comtat d'Osona/Cardona amb el de Girona.

Cap a l'any 1000, la vescomtessa d'Osona, Ermetruit, sortint-se de les normes patriarcals medievals, compra terres d'alou (de pagesos lliures) en aquest sector i l'any 1006, demana permís al comte de Barcelona, Ramon Borrell, per tal que li cedeixi el domini d'aquest indret i li permeti reconstruir la capella i edificar-hi un monestir benedictí. Al 1015, sota el domini de la vescomtessa Eugòncia i el seu fill Bermon, s'hi aplega la primera comunitat religiosa i al 1050 es consagra el monestir.

Al 1079, el vescomte d'Osona Ramon Folch i la seva esposa Ermessenda, cedeixen el monestir a l'orde de Cluny, produint-se una relaxació de les normes religioses a causa de les moltes influències laiques. Al 1080, el monestir perd el seu dret d'abadia, convertint-se així en un priorat amb una dotzena de monjos.

Durant els segles XI i XII el monestir gaudeix de l'època de màxim esplendor, gràcies a les ajudes de molts batlles i llegats testamentals, i en depenen també els petits priorats de Sant Pere de Clarà i Sant Ponç de Corbera. Les famílies dels Tavertet, dels Cabrera, dels Savassona i dels Sau, també hi fan donacions per fer-s'hi enterrar.

En els segles XIII i XIV, comença un període de decadència i inestabilitat, a causa de les lluites feudals entre els vescomtes de Cabrera i els diferents priors, a més de les desavinences entre els priors i el Bisbat de Vic, argumentant l'obediència a Cluny.

Per altra banda, el bisbe de Vic Pere Mataró, que era protector de Casserres, s'enemista amb els senyors de Montcada. Al mateix temps, el monestir pateix un greu incident, homes armats assalten el recinte, maltracten als monjos i els roben béns i documents. Per aquest motiu, la comunitat es queda només amb mitja dotzena de membres.

Al 1376, l'administració eclesiàstica assigna la custodia del monestir a priors comendataris (com el prior De Luna, futur papa Benet XII) i a seglars, que no tenen cap obligació de practicar-hi culte. Aquests ho administren i gestionen a canvi d'una part de les rendes.

Durant els segles XIV i XV, la comarca pateix una forta despoblació a causa de les pestes i el monestir disminueix les seves rendes i augmenta el seu deute. A més a més, quan al 1428, es produeix un gran terratrèmol a la zona, l'edifici rep importants danys en els murs exteriors, al claustre, a la nau principal i al campanar, quedant-hi a finals del segle XV, només un parell de monjos.

Al segle XVI, degut a les dificultats econòmiques i deixadesa, els priors comendataris passen moltes temporades fora, tot i això, al 1511, el prior Guillem Caçador, realitza algunes reparacions al claustre, a la torre i a l'escala d'accés.

Al 1573, el papa Gregori XIII, signa una Butlla Papal, cedint el monestir benedictí als jesuïtes del col·legi de Betlem de Barcelona, els quals remodelen alguna dependència i utilitzen per viure-hi només una part de l'edifici.

Durant el segle XVII, quan Catalunya pateix una època d'hiverns crus, males collites, malalties, fam i epidèmies, la població disminueix i Casserres es queda sense ingressos i resta abandonat, convertint-se en un refugi de bandolers i lloc d'actes de bruixeria i "aquelarres".

Al 1767 el reu Carles III, s'apropia del monestir i el posa a la venda en subhasta pública, passant a mans del noble de Reus, Salvador de March i Bellver.

Al 1801, el seu fill Bonaventura, ven les terres i l'edifici a la família Arisa - Pallàs del mas Pla de Roda, que utilitza el recinte com edifici agropecuari, gestionat per masovers.

Al 1950, degut al difícil accés, l'edifici s'abandona novament.

Entre els anys 1960 i 1980, amb la construcció de la nova carretera del Parador de Vic, Casserres sofreix una nova època de vandalisme, destrucció i espoliació.

Al 1971, desapareix el cos del "Sant Nin", curiosa arqueta amb les restes d'un infant que hi havia en un lateral de l'absis.

L'any 1988, per iniciativa de l'Ajuntament de Vic i la Unió Excursionista de Vic, s'inaugura el sender de petit recorregut: C-40 Vic - Sant Pere de Casserres.

L'any 1989, el cos del "Sant Nin", és retornat a la família del mas Pla de Roda, en secret de confessió.

Al 1991, el Consell Comarcal d'Osona, compra el recinte i comença la seva reconstrucció amb aportacions econòmiques del propi Consell, diferents ajuntaments i la Generalitat de Catalunya. Finalment al 1998, el monestir queda obert al públic, amb els accessos asfaltats i un nou edifici de serveis amb personal al seu càrrec.

Actualment el conjunt monàstic acull una exposició de caràcter permanent on s'interpreta la vida dels monjos a Casserres, mitjançant la recreació de sales que han conservat la mateixa disposició al llarg dels segles.

L'absis del monestir després de la seva restauració.

LA LLEGENDA

Es diu que fa molt temps, es va produir un fet miraculós; el fill d'una família rica i poderosa de Catalunya que al cap de tres dies d'haver nascut ja parlava, va dir que moriria al cap de 30 dies. Un cop mort, l'havien de carregar sobre una burra cega que no havia de guiar ningú i que on s'aturés, s'hi hauria de construir un monestir en honor a Sant Pere. Així ho van fer; l'animal va recórrer planes, rieres, muntanyes i valls i la gent el va seguir en processó durant varis dies.

Finalment, la burra es va aturar en la península que forma el meandre engorjat del Ter i va morir. Tal com l'infant havia demanat, es va erigir el monestir en aquest indret, col·locant el cos del "Sant Nin" en una arqueta darrere l'altar i des de llavors, els frares van tenir cura del monestir i del cos incorrupte.

Anna Canalda

GEOLOGIA

El recorregut del PR C-40 segueix una part de la vora nord-oriental de la Depressió Central Catalana, molt a prop del contacte amb la Serralada Prelitoral.

Pel que fa a les roques, totes elles sedimentàries, hem de distingir les d'origen continental, formades per l'acumulació de materials procedents d'un massís oriental preexistent i que es troben en la part inferior, i les d'origen marí, situades al damunt de les primeres i constituïdes per l'acumulació de dipòsits litorals de poca profunditat sedimentats per un mar interior que ocupava l'actual Depressió Central Catalana i tota la Vall de l'Ebre.

Les roques d'origen continental pertanyen a la formació Conglomerats i gresos vermells de les Guilleries, es tracta de conglomerats amb còdols i graves de quars, lidita, granit, pissarra i calcària, gresos de gra groller i lutites, tots ells materials de color vermell. Aquest color es deu a la presència d'òxids de ferro formats en un ambient tropical.

Les roques d'origen marí són de coloracions grises, gris-blavoses o groguenques, i pertanyen a quatre formacions diferents que són, de baix a dalt:

a) Calcària de Tavertet, calcàries grises sorrenques amb abundants fòssils marins de mol·luscs, eriçons de mar i foraminífers, principalment del gènere Nummulites.

b) Margues de Banyoles, margues gris-blavoses amb intercalacions de gresos de gra fi, riques en fòssils d'eriçons de mar, mol·luscs i foraminífers, sobretot Alveolina i Assilina.

c) Gres de Folgueroles, gresos de gra fi i mitjà, groguencs o de color beige, amb ciment calcari i fòssils abundants, sobretot foraminífers.

d) Margues de Vic, margues gris-blavoses molt riques en fòssils de foraminífers, esponges, coralls, mol·luscs i eriçons de mar, amb intercalacions de gresos de gra fi.

Aquests materials marins superiors, donen a la Plana de Vic i els seus voltants el seu paisatge característic, degut a l'erosió i la resistència diversa dels seus materials, que dóna formes de relleu com turons testimoni, costes, cingleres i balmes.

Josep Sobrino

Vista del Ter des de Sant Feliuet.

Tall geològic general

Font: Josep Sobrino

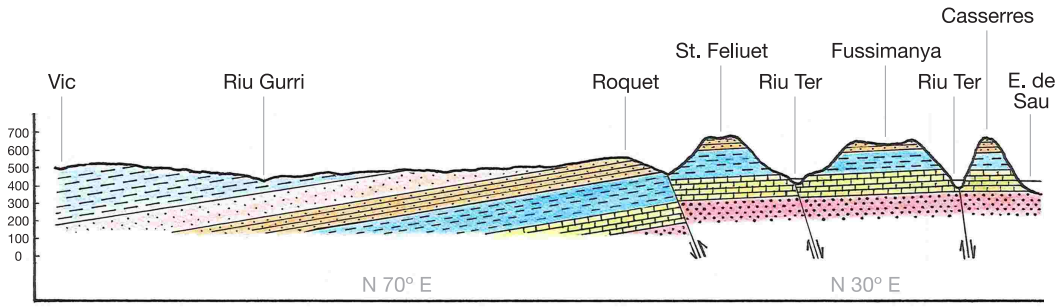

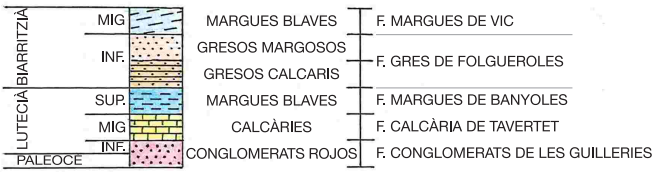

VEGETACIÓ

Al llarg de tot el recorregut, des de Vic fins a Sant Pere de Casserres, s'hi poden reconèixer una gran diversitat d'hàbitats (boscos, matollars, prats, roquissars, basses, i terres agrícoles i àrees antròpiques) corresponents a diferents tipus de comunitats vegetals:

BOSCOS

Els boscos dominen el paisatge de l'àrea muntanyenca, des de Tavèrnoles fins Sant Pere de Casserres. En aquest recorregut hi trobem rouredes de roure martinenc amb boix, pinedes de pi roig, alzinar muntanyenc calcícola, bosc mixt de roure i alzina, avellanoses i boscos de ribera.

La roureda de roure martinenc amb boix (Buxo-Quercetum pubescentis) la trobem ben representada al voltant de Tavèrnoles, a la part baixa de Savassona i vessant de ponent de Sant Feliuet, al Puig del Ter, a la obaga del barranc de l'Infern, i a les parts baixes de la Península de Sant Pere de Casserres. En el primer tram del recorregut entre Vic i Tavèrnoles hi ha la roureda del Cantarell que destaca per la presència de roures centenaris, amb un sotabosc completament herbaci mantingut per la sega periòdica. A l'obaga del turó de Sant Jordi hi podem veure també un petit rodal de roureda. A l'estrat arbori de la roureda, acompanyen al roure martinenc (Quercus punbescens) altres arbres caducifolis com ara l'auró blanc (Acer campestre), l'auró negre (Acer monspessulanum), la servera (Sorbus domestica), la blada (Acer opalus) o la moixera (Sorbus aria).

A l'estrat arbustiu, a més del boix (Buxus sempervirens) s'hi fa també el tortellatge (Viburnum lantana), el ginebre (Juniperus commnunis), l'olivereta (Ligustrum vulgare), el xuclamel (Lonicera xylosteum), l'heura (Hedera helix), o plantes de bardissa com els esbarzers (Rubus sp. pl.), l'arç blanc (Crataegus monogyna), el roser de bosc (Rosa canina) i la vidalba (Clematis vitalba). A l'estrat herbaci hi podem trobar diverses menes d'herbes com ara l'herba fetgera (Anemone hepatica), les violes (Viola sylvestris, Viola alba, etc.) les primaveres (Primula veris subsp. columnae), la maduixera de bosc (Fragaria vesca), el fenàs de bosc (Brachypodium sylvaticum), etc., i algunes petites mates com el lloreret (Daphne laureola) o el marxívol (Helleborus phoetidus).

Les pinedes de pi roig substitueixen les rouredes i els alzinars en bona part de l'àrea de Savassona. El pi roig (Pinus sylvestris) és dominant a l'estrat arbori i l'acompanyen altres arbres caducifolis, propis de les rouredes (roure martinenc, aurons, servera, moixera, o blada). A l'obaga de Sant Feliuet, en aquestes pinedes hi podem trobar el teix (Taxus baccata). En el sotabosc, tant a l'estrat arbustiu com a l'herbaci s'hi fan les plantes pròpies de les rouredes (boix, tortellatge, xuclamel, olivereta, ginebre, lloreret herba fetgera, rogeta, violes, primaveres, etc.); en els llocs més humits hi són també freqüents plantes de les bardisses (esbarzers, arç blanc i roser silvestre).

L'alzinar muntanyenc calcícola (Quercetum ilicis subass. viburnetosum lantanae), el trobem a les carenes i parts altes dels serrats, sobretot a les zones d'aflorament dels gresos. Trobem alzinars força ben constituïts a la carena i al vessant oest del Castell de Savassona, a tot el pla de dalt de Sant Feliuet, al serrat del Llobregat (sobre Fussimanya), i a tota la part alta de la península de Sant Pere de Casserres. És un bosc dominat per l'alzina (Quercus ilex subsp. ilex) a l'estrat arbori, i al sotabosc a més del boix s'hi fan les plantes pròpies de les rouredes juntament amb algunes espècies termòfiles característiques de l'alzinar, com el lligabosc (Lonicera etrusca), l'aladern (Rhamnus alaternus), el galzeran o boix marí (Ruscus aculeatus) o la rogeta (Rubia peregrina). A les clarianes dels alzinars, damunt dels gresos, hi són freqüents les brolles d'estepes i brucs, les quals penetren al sotabosc en els indrets més degradats.

En alguns punts del recorregut, com per exemple pujant a Sant Feliuet o a la pujada cap a la carena de Sant Pere de Casserres des del Torrent de l'Infern, hi trobem un **bosc mixt de roures i alzines** (Quercetum ilicis subass. quercetosum pubescentis). La seva presència va lligada per una banda amb el límit de la inversió tèrmica, marcada per la presència de boira a l'hivern, i per l'altra amb el trànsit entre les margues i els gresos de la zona per on passa el PR.

A les fondalades i barrancs ombrívols, tant del torrent del Castell com del torrent de l'Infern hi ha **avellanoses**. Són bosquines denses dominades per avellaner (Corylus avellana) i alguns freixes (Fraxinus excelsior) i roures a l'estrat arbori. El sotabosc s'hi fan les plantes de les rouredes.

En el recorregut del PR C-40 només trobem boscos de ribera a les vores del Gurri, quan es travessa pel pont del Bruguer i a les vores del torrent de Folgueroles, entre Sant Jordi i Tavèrnoles. Hi predominen les pollancredes (Populus canadensis) juntament amb algunes albaredes (Populion albae) dominades per l'àlber (Populus alba); en alguns punts hi és també força abundant l'acàcia (Robinia pseudoacacia). A les vores més obertes del Gurri, sota el pont del Bruguer, trobem canyissars (Phragmition) a la vora de l'aigua, i saücars (Clematido-Sambucetum nigrae), matollars densos dominats pel saüc (Sambucus nigra) a les clarianes del bosc.

VEGETACIÓ ARBUSTIVA

Les comunitats arbustives que trobem en el recorregut són garrigues i boixedes sobre els substrats calcaris (margues i calcàries), brolles d'estepes i brucs i landes de bruguerola damunt dels gresos amb sòls descarbonatats, i bardisses en els llocs més humits. **La garriga** (Quercetum coociferae) és un matollar dens i atapeït dominat pel garric, i acompanyat de plantes ben mediterrànies com l'orella de llebre (Bupleurum rigidum), la sempreviva borda (Helychrisum stoechas) o el llistó (Brachypodium retusum), entre d'altres. Es fa sobretot als solells secs i arrecerats, damunt de les margues i de les calcàries, formant sovint un complex amb els llistonars.

En molts indrets, damunt de sòls pedregosos i poc desenvolupats hi ha també el boix, formant una matollar mixt de boix i garric. Trobem garrigues denses a tots els solells de Sant Pere de Casserres, mentre que els matollars de garric amb boix estan ben estesos en els vessants assolellats des del Puig del Ter fins a Fussimanya coincidint amb les zones d'aflorament de les calcàries. En algunes clarianes de les rouredes, dels vessants obacs i més ombrívols, sobre les calcàries hi ha algunes clapes de boixeda (Buxo-Quercetum pubescentis). **La bardissa** (Buxo-Rubetum ulmifolii) surt sobretot als marges dels boscos, a les fondalades humides i és freqüent en el sotabosc de les pinedes de pi roig. Sol estar dominada per l'esbarzer (Rubus sp. pl.) juntament amb d'altres arbusts espinosos com l'arç blanc (Crataegus monogyna), l'aranyoner (Prunus spinosa) o el roser de bosc (Rosa canina). Els acompanyen algunes lianes com la vidalba (Clematis vitalba) i altres plantes no espinoses com el sanguinyol (Cornus sanguinea) en els ambients més humits, o el roldor (Coriaria myrtifolia) en els llocs més secs.

La brolla d'estepes i brucs és un matollar format per plantes acidòfiles mediterrànies com el bruc boal (Erica arborea), el bruc d'escombres (Erica scoparia), l'estepa borrera (Cistus salviifolius) o la bruguerola (Calluna vulgaris). Les trobem a dalt el pla de Sant Feliuet i a la carena de Sant Pere de Casserres, en els indrets desforestats, i a les clarianes dels alzinars i dels boscos mixtos de roure i alzina. Surten sempre sobre els sòls descarbonatats i lleugerament àcids que es fan damunt dels gresos.

PRATS I PASTURES

Al llarg del recorregut van sortint diferents tipus de prats a les clarianes dels boscos i dels matollars: pastures mesòfiles de plantatge mitjà i eufràsia, joncedes i llistonars. Es tracta de comunitats vegetals amb una elevada diversitat florística i solen ser riques en orquídies.

Les pastures mesòfiles (Euphrasio-Plantaginetum mediae) són prats densos relativament baixos, d'aspecte verd i tendre que es fan als indrets més frescals i humits. S'hi fan plantes de distribució eurosiberiana com el plantatge mitjà (Plantago media), el ranuncle (Ranunculus sp. pl.), la sàlvia de prat (Salvia pratensis), l'escabiosa (Scabiosa columbaria), l'agrimònia (Agrimonia eupatoria) o el trèvol de muntanya (Trifolium montanum), entre d'altres. Les trobem sobretot a les clarianes de les rouredes i de les pinedes de les bagues, damunt de sòls profunds, tant de Sant Feliuet com del Torrent de l'Infern o de Fussimanya.

Les joncedes mesòfiles (Plantagini-Aphyllanthetum) són el tipus de pastura més estesa. Les trobem a les clarianes dels boscos i també en el sotabosc d'algunes rouredes, en àrees més obertes i no tant humides com les anteriors. S'hi fan a més d'algunes plantes mesòfiles (comunes amb les anteriors), plantes més resistents a l'eixut, de tendència mediterrània com la jonça (Aphyllanthes monspeliensis), el fenàs (Brachypodium phoenicoides), l'herba blava (Polygala calcarea), la cerverina (Catananche caerulea), el desferracavalls (Hippocrepis comosa), la farigola (Thymus vulgaris), o l'argelaga (Genista scorpius) entre moltes d'altres. En aquestes pastures és on sovint s'hi troben orquídies com les abelleres (Ophrys sp. pl.), el barretet piramidal (Anacamptis pyramidalis), la flor de l'home penjat (Aceras antropophorum), la flor dels simis o de les monetes (Orchis simia), etc. En els llocs més secs i sovint amb sòls més pedregosos s'hi fa una **jonceda seca** (Brachypodio-Aphyllanthetum), on a més de les plantes herbàcies hi ha petites mates llenyoses, algunes d'elles aromàtiques, com la farigola, el barballó (Lavandula latifolia), la sajolida (Satureja montana) o els botons de Sant Joan (Santolina chamecyparissus), juntament amb d'altres, com l'argelaga o la botja d'escombres (Dorycnium pentaphyllum). Aquestes joncedes estan ben representades en tot el recorregut, des del turó de Sant Jordi fins a Sant Pere de Casserres,

En els vessants més secs i assolellats s'hi fan els **llistonars**. Es tracta de prats secs, baixos i densos dominats pel llistó (Brachypodium retusum). L'acompanyen d'altres espècies termòfiles mediterrànies com la sempreviva borda (Helichrysum stoechas), l'herba de la feridura (Sideritis hirsuta) o la corretjola cantàbrica (Convolvulus cantabrica), i també petites mates llenyoses de farigola, argelaga o botja d'escombres. Aquests llistonars són freqüents en els vessants més secs i assolellats, damunt de les margues de les zones de Sant Feliuet, Coll de la Passarella i de Casserres, i a les clarianes i entremig de les garrigues i boixedes dels solells de Fussimanya.

A les codines, on els sòls són incipients, s'hi fan dos tipus de comunitats pioneres en la colonització de la roca: les **comunitats de plantes suculentes** (Sedetum micrantho sediformis) i les de plantes anuals. Les primeres són pradells baixos arrenats a terra, on hi predominen els crespinells (Sedum sp. pl.) acompanyats de líquens i molses, de plantes anuals i de petites mates llenyoses com la farigola o els heliantems (Helianthemum sp. pl.). **Els pradells d'anuals** són també prats baixos formats per herbes menudes. La diversitat de substrats que hi ha en aquesta zona porta a que s'hi facin dos tipus de prats d'anuals. Sobre els gresos, en sòls primerencs, sorrencs i descarbonatats, s'hi fan els pradells d'anuals acidòfils (Helianthemion guttati), constituïts per plantes anuals acidòfiles (aira, esclerant, peu de llebre, etc.); els trobem ben representats a les codines que hi ha a les carenes de Sant Feliuet i del Serrat del Castell de Savassona. A les codines de les margues i les calcàries (Casserres, pla del Dau i voltants de Sant Feliuet, i al voltant del turó de Sant Jordi), hi ha pradells d'anuals calcícoles (Thero-Brachypodion), formats per diverses herbes anuals menudes com el llinet, el morro de porcell, el fenàs anual o el marcet.

VEGETACIÓ RUPÍCOLA

A les parets ombrívoles i humides, sobretot del gresos, s'hi fa una comunitat característica d'aquest ambient, és la **comunitat d'orella d'ós i falzies**. L'orella d'ós (Ramonda myconi) cobreix les parets ombrívoles dels gresos de la zona se Sant Feliuet i l'acompanyen a més de molses, diverses espècies de falgueres, com les falzies (Asplenium trichomanes, Asplenium adianthum nigrum), el polipodi (Polypodium vulgare) i la falguereta (Asplenium fontanum).

VEGETACIÓ AQUÀTICA

Al voltant de les basses hi trobem **comunitats de plantes aquàtiques**. A la bassa del Pla del Dau i en una de les basses de dalt a Sant Feliuet, hi són dominants les algues, entre elles la cara o asprella (Chara vulgaris), alga amb un tacte aspre, que desprèn una lleugera olor d'all al fregar-la, i forma masses denses al fons de l'aigua. A l'altra bassa que hi ha a dalt a Sant Feliuet hi són dominants la boga (Thypha latifolia) i diverses espècies de joncs (Juncus sp. pl., Scirpus holoschoenus).

VEGETACIÓ ANTRÒPICA

La vegetació dominant en el primer tram del recorregut, des de Vic fins a Tavèrnoles, són els conreus de cereals (principalment blat i ordi) i la vegetació ruderal que trobem als marges dels camps i a les vores dels camins i de les masies per on passa el sender. En aquests ambients hi trobem plantes ben adaptades al trepig i a les activitats humanes, com són els margalls (Hordeum murinum, Bromus sterilis), la malva (Malva sylvestris), els passacamins (Polygonum aviculare), o la corretjola (Convolvulus arvensis), entre d'altres. En els llocs freqüentats pel bestiar s'hi fan plantes nitròfiles com les ortigues (Urtica dioica), les repalasses (Arctium minus), els blets (Chenopodium album), o els cards (Carduus sp. pl., Cirsium sp. pl.). Aquestes comunitats nitròfiles també surten al sotabosc dels boscos on hi pasturen les vaques i són també freqüents en el sotabosc dels boscos de ribera. Entremig dels sembrats hi poden sortir a la primavera els gallarets o roselles (Papaver rhoeas) els blauets (Centaurea cyanus) o alguns gladiols (Gladiolus italicus). Al voltant de Savassona i Sant Feliuet, els camps de conreu estan actualment destinats a la pastura extensiva de vaques i en aquests camps a més de les plantes farratgeres com el dàctil (Dactylis glomerata), el raigràs (Lolium perenne), la festuca (Festuca arundinacea) o l'alfals (Medicago sativa), hi són freqüents les plantes ruderals i nitròfiles.

Carme Casas

FAUNA

El recorregut permet assaborir la Plana de Vic amb els seus espais agraris, des que sortim de Vic fins a Sant Jordi de Puigseslloses, on ens endinsarem a la zona semi forestal que ens conduirà a la pujada de Tavèrnoles i Savassona. Al principi, el recorregut passa per espais agrícoles en un estat que no podem pas dir que sigui bo. La intensificació agrícola i l'elevada humanització del territori, així com la proliferació de granges i polígons, ha fet que aquesta zona de la Plana sigui més un espai periurbà que un autèntic espai agrari. No obstant això, hi ha moltes espècies per veure: la cogullada (Galerida cristata), ocell de dimensions petites, de color marró amb una llarga cresta, en acompanya en tota aquesta etapa del viatge. A més, podem veure conill (Oryctolagus cunniculus), eriçó fosc (Erinaceus europaeus), i ja alguns amfibis i rèptils, com el tòtil (Alytes obstetricans) i el gripau d'esperons (Bufo calamita). Es ocells dels espais agraris en aquesta zona són abundants: a la primavera i estiu la puput (Upupa epops), la guatlla (Coturnix coturnix), la garsa (Pica pica) l'oreneta vulgar (Hirundo rustica), el pardal comú (Passer domesticus) només en són una petita mostra. A la tardor i a l'hivern, es poden veure estols de pinsans (Fringilla colelebs), verdums (Chloris chloris) i gafarrons (Serinus serinus), cada vegada menys freqüents. El botxí meridional, o gaig botxí com l'anomenaven a pagès (Lanius meridionalis), va ser un ocell comú en aquesta zona fins als últims anys del segle XX, i en els darrers quinze anys ha quedat ben extingit.

Tota aquesta zona agrícola fins a Sant Jordi corre prop del Riu Gurri, on hi ha algunes espècies de fauna i flora exòtiques invasores, que esdevenen plagues i un problema per a la biodiversitat del país. Una de ben representativa i molt abundant en aquests indrets és el cranc roig americà (Procambarus clarcki), que podem veure vora i sovint també fora de l'aigua. Passant per la vora de cases senyorials com el Banús, podem intuir, no la veurem pas, l'òliba (Tyto alba) que hi dorm a les golfes, i si estem al cas, si que veurem al xoriguer (Falco tinnunculus), petit falcó que caça sovint fent l'aleta per sobre dels conreus. La serp blanca (Rinechis scalaris), és encara abundant en aquestes terres, així com la seva parenta més gran, la serp verda (Malpolon monspessulanus), que malgrat ser totalment inofensiva, se'ns mostra agressiva quan ens hi acostem.

La cogullada és una de les espècies d'ocells més típiques dels espais agraris de la Plana de Vic.

Ja arribant al poble de Tavèrnoles, i en tot el tram que va d'aquest preciós poblet situat ben bé entre la Plana i la muntanya, ja ens endinsem en boscos mixtes de pins, alzines, roures i vàries espècies més d'arbres caducifolis (blades, aurons i freixes). La fauna forestal substitueix de sobte a la fauna dels espais oberts: pica-soques blau (Sitta europaea), un preciós ocell blau que corre amunt i avall agafat als troncs verticals dels arbres, i que ens deixarà sentir el seu reclam fort. Picots, com el picot verd (Picus viridis, el picot garser gros (Dendrocopos major), la merla (Turdus merula), el tord (Turdus philomelos) i molts altres ocells forestals es deixaran sentir, però pocs es deixaran veure bé. Cal anar amb molt de silenci i portar uns bons prismàtics per a poder observar bé els ocells del bosc. Probablement l'esparver (Accipiter nisus), ens passarà com un llamp pel costat i ni tan sols ens n'adonarem. A la matinada i al captard en dies de després de pluja o que hi hagi força humitat, és freqüent detectar la salamandra (Salamandra salamandra), i el gripau comú (Bufo bufo), dues espècies d'amfibis típicament forestals. També en aquest indret, en petits rocams vora el camí, ja hi veiem la sargantana de paret (Podarcis muralis), que es deixa veure bé però s'amaga ràpida en un forat quan ens hi acostem massa.

El Grup d'Anellament Calldetenes-Osona, format per un important col·lectiu de naturalistes osonencs, ha col·locat en tot aquest recorregut caixa-niu per a la nidificació dels ocells insectívors. Hi crien sobretot mallerengues, de cinc espècies (la carbonera, la blava, la petita, l'emplomallada i la d'aigua).

Fotografia d'un exemplar gairebé adult de serp blanca. Serp totalment inofensiva com totes les colobres que viuen a la zona.

L'escorpí ros es pot trobar en aquests indrets sota les pedres. No cal molestar-lo, és un animal nocturn que de dia està sempre amagat en el seu refugi.

A Sant Feliuet de Savassona ens podem aturar a fer una vista del fantàstic paisatge. I a mirar amb els prismàtics si passen aus rapinyaires: el voltor (Gyps fulvus), majestuós i gran, amb una amplada d'ales superior als dos metres, es deixa veure sovint des d'aquí, en direcció a la cinglera de Sau. Depenent de l'època de l'any, es poden detectar des d'aquest punt tan alt, nombroses espècies d'ocells en migració, com els abellerols, les orenetes o falciots, que passen per aquestes carenes en els seus viatges cap a l'Àfrica (a la tardor), o cap a l'Europa central (a la primavera).

Concretament a les basses d'aigua petites que hi ha a Sant Feliuet, que es troben en bon estat de conservació, s'hi reprodueix el tritó verd (Triturus marmoratus), un amfibi amb cua (com una salamandra), de colors verdosos i marrons, amb una ratlla de color taronja a l'esquena. Són amfibis molt bonics, a la vegada que escassos i protegits. En aquesta zona es poden veure àrees encara ben poblades de pi roig o rajolet, arbre que està en regressió en aquestes zones en benefici de les alzines i els roures. En aquestes pinedes, els esquirols (Sciurus vulgaris) hi són ben presents, però no són fàcils de veure, a no ser que els sorprenguem a mig menjar una saborosa pinya.

El pas de la zona de Savassona cap a Fussimanya i Casserres ens porta a punts on la vegetació és més mediterrània, més dominada per les alzines i els garrics, les timonedes i alguna jonceda. En aquests indrets la fauna canvia, la sargantana cuallarga o sargantaner (Psammodromus algirus), viu enmig del matollar i es deixa veure tímidament. És una sargantana de dimensions prou grans i molt bonica, amb dues ratlles al llarg de tot el cos. També ocells com el cotoliu (Lullula arborea), gratapalles (Emberiza cirlus) o el pardal roquer (Petronia petronia), ens indiquen aquest efecte mediterrani.

Si mirem amb detall alguna clariana de bosc, on hi ha petites lloses de pedra, que podem mirar amb cura però sobretot tornant-les a col·locar en la seva posició original, podem descobrir aquí l'escorpí ros (Buthus occitanus), un espectacular aràcnid que és prou perillós: la seva picada és molt dolorosa tot i que no és, ni molt menys, tan perillosa com la de l'escurçó. L'escurçó pirinenc (Vipera aspis), és present aquí en petites poblacions. Aquest és l'únic vertebrat realment perillós ja que la seva picada ha de ser atesa mèdicament amb rapidesa, i podria ser en certes circumstàncies mortal, tot i que actualment no és concebible un cas de mort degut a una picada d'aquesta serp.

Podem sorprendre el bonic esquirol, que es quedarà uns instants quiets enganxat al tronc de l'arbre. Però de cop, saltarà com un llamp fugint de branca en branca.

Tot caminant per l'alzinar, arribem a Casserres: en aquest punt, podem detectar gairebé el màxim d'espècies de fauna osonenca: fauna forestal, de riu, i d'espais semioberts, si observem les zones de l'altra banda del riu direcció Roda de Ter. El roquerol (Ptyonoprogne rupestris), una petita oreneta que roman amb nosaltres tot l'hivern, es pot veure volant pels voltants del monestir. És la única oreneta que no viatja a l'Àfrica a passar els temps més freds. I si mirem a baix al riu Ter, podem veure bernats pescaires (Ardea cinerea), blauets (Alcedo atthis), ànecs collverds (Anas plathyrhynchos), i moltes altres espècies d'ocells aquàtics. Dins de l'aigua un munt de peixos, molts d'ells introduïts, com el gegant silur (Silurus glanis), que han introduït al pantà de Sau per a la pesca esportiva.

El recorregut, té dues variants que ens porten a Les Punxes i a Les Tallades. En tots aquests boscos, ja que ens trobem en plena zona forestal de l'espai Sau/Guilleries, abunda l'astor (Accipiter gentilis), gran rapinyaire forestal que caça veloçment enmig dels arbres i és difícil de detectar. En els últims anys, el que havia estat raríssim, el picot negre (Dryocopus martius), ja nidifica en aquestes contrades.

L'escurçó pirinenc, es diferencia bé de les colobres: el nas tirat amunt, nineta de l'ull vertical, i escates petites sobre del cap.
Si el trobem, no serà mai agressiu.
L'hem de deixar tranquil i respectar-lo.

La vistosa salamandra,
és un amfibi forestal que trobarem especialment en dies de pluja o dies especialment humits.
Els exemplars adults són molt vistosos i delicats, cal no tocar-los.

El recorregut del C-40 de Vic a Casserres és sense dubte un recorregut molt complet i variat, que ens mostrarà els millors paisatges de la comarca d'Osona. Molt ric en fauna i flora, explora diferents ambients que ens permeten disfrutar d'una gran quantitat d'espècies. Per a aprofundir en el seu coneixement i identificació, podeu consultar els llibres de la Fauna Vertebrada d'Osona, Els Ocells d'Osona, Els Ocells de les Masies de Roda, Els Amfibis i Rèptils de les Masies de Roda i la bibliografia general de fauna dels Països Catalans.

Jordi Baucells

PR C-40

RECORREGUT
Vic - Sant Pere de Casserres

0 m. Plaça Bisbe Oliba (502 m).
- **Cloquer** i cripta de la catedral, únics elements que resten de **la catedral** consagrada al 1.038 per l'abat Oliba-. Enfilem el carrer del Cloquer.
141 m. Carrer Baixada de l'Eraime.
200 m. Plaça de la Pietat.
(Església de façana barroca, obra de l'escultor vigatà Joan Francesc Morató i Temple Romà amb restes del segle II, aixecat per Servis Augustals Ausetans)
250 m. Carrer Dues Soles.
400 m. Pas de vianants Plaça del Carbó. Entrem al carrer Santa Joaquima de Vedruna.
600 m. Plaça Divina Pastora. La travessem en diagonal.
690 m. Iniciem el carrer Sant Jordi, que seguirem fins al final.
1100 m. Giratori. Seguim de dret.
1397 m. Carrer Mare de Deu dels Munts. Creuem el pas de vianants.
1430 m. Pal indicador, agafem corriol direcció **Pont del Bruguer** - El Gurri (495 m)
1700 m. Arribem al carrer J. Vicenç Foix. Davant la depuradora girem a la dreta en direcció al pont del Bruguer.
1850 m. Pas de vianants. Travessem i al cap de pocs metres deixem a l'esquerra la casa de Can Serreta.
1969 m. Deixem a la dreta el camí que indica la direcció de Folgueroles. Seguim de dret per la vorera.
2095 m. Prenem camí carreter a la dreta.
2300 m. Nova desviació a la dreta en direcció al Pont del Bruguer.
2367 m. Travessem el Riu Gurri pel pont. (El Pont del Bruguer, és d'estil gòtic i data del segle XIV)
2440 m. Pal indicador. Anem a l'esquerra en direcció a Sant Jordi i Sant Pere de Casserres.
2500 m. Deixem a la dreta la casa de Can Benet..
2579 m. A l'esquerra del camí, deixem l'antiga Font del Bruguer.
2790 m. Deixem a l'esquerra una entrada al polígon industrial. Seguim de dret pel camí carreter.
2995 m Deixem a la dreta la casa de Can Zorita.
3282 m. Deixem trencall a la dreta, seguim de dret.
3508 m Dipòsit de la antiga Font de Pou de Vida.
3550 m. Cruïlla de camins amb pal indicador. Seguim a la dreta en direcció La Casica i C-25.
4112 m. Arribem a l'alçada de la C-25 (Eix Transversal). Anem a l'esquerra.
4437 m. Pal indicador, som a la Casica, anem a la dreta tot creuant el pont direcció a la casa de Puigseslloses.
4597 m. Passem davant Can Pa Negre. (504 m)
5200 m. Cruïlla de quatre camins, anem a la dreta direcció a l'ermita de Sant Jordi.
5460 m. Passem sota l'ermita de Sant Jordi i el dolmen.
(Ermita verdagueriana i **Dolmen de Puigseslloses**, monument megalític de cambra funerària)
5659 m. Cruïlla de quatre camins, anem a l'esquerra direcció a la casa de Puigseslloses.
5957 m. Sota la casa, anem a la dreta seguint la direcció Tavèrnoles. (517 m)
6320 m. Can Gelabert. Passem entre la casa i uns coberts. Seguim de dret.
6672 m. Cruïlla amb pal indicador, seguim a l'esquerra la direcció de Tavèrnoles.
6736 m. Creuem la Riera de Folgueroles per un pont.
6875 m. Al cap d'amunt d'un tram empedrat, prenem camí a l'esquerra.
7047 m. Cruïlla de quatre camins, seguim de dret.
7347 m. Cruïlla de quatre camins, deixem granja a l'esquerra i seguim de dret .
7677 m. Deixem dues cruïlles a la dreta. El camí marxa cap a l'esquerra.
7764 m. Arribem a la carretera que va de Folgueroles a Tavèrnoles, prop de la casa de Torrents. Anem a l'esquerra avall.

8089 m. Després de deixar a l'esquerra el trencall de El Banús, deixem l'asfalt i anem a la dreta de nou per camí carreter.
8593 m Pals indicadors. Deixem la pista principal i prenem corriol a l'esquerra avall en direcció a Tavèrnoles.
8747 m. Passem petit pont i arribem al camp de futbol i a una zona d'esbarjo.
8823 m. Entrem a Tavèrnoles pel Carrer Savassona. Anem a la dreta amunt.
9000 m. Som davant l'església romànica de **Sant Esteve de Tavèrnoles**. (Església romànica, amb bonica nau i absis, i cloquer del segle XI)
9139 m. Deixem a la dreta el cementiri de Tavèrnoles.
9267 m. Creuem la carretera BV-5213, seguim de dret avall per l'asfalt.
9463 m. Davant la placa del carrer Pirineu prenem corriol a la dreta avall.
9494 m. Cruïlla. Anem a la dreta.
9690 m. Passem per la casa de Can Benerigues.
9871 m. Cruïlla amb pal indicador. Seguim la direcció de Sant Pere de Casserres.
10450 m. Arribem a un eixamplament. Prenem camí a la dreta amunt en direcció al monestir.
10860 m. Cruïlla de quatre camins, seguim de dret.
11070 m. Cruilla. Seguim a l'esquerra.
11250 m. Pla de Savassona, sota l'ermita de **Sant Feliuet** (631 m)
(En el pla hi trobarem diferents pedres amb gravats ibèrics. Dalt el turó, hi ha l'ermita de Sant Feliuet, amb capçalera del segle X i nau refeta al segle XII)
11330 m. Pedra de les Bruixes. Seguim a l'esquerra avall.
11390 m. Deixem l'anomenada Pedra del Nen a la dreta del camí.
11750 m. Deixem una cruïlla a l'esquerra, seguim de dret.
11870 m. Nova cruïlla, anem a la dreta avall.
12140 m. Coll de Passarella, el sender segueix cap a la dreta per una pista més ampla.
12340 m. Deixem una pista que baixa a l'esquerra, seguim de dret.

12480 m. Pal indicador de l'Obaga de Passarella. Prenem corriol a l'esquerra en direcció a Sant Pere de Casserres.
12940 m. Coll amb pal indicador. Prenem camí empedrat a la dreta avall.
13020 m. Travessem Torrent.
13920 m. Passem vora un transformador d'electricitat. Seguim la direcció de la urbanització de Fussimanya.
14020 m. Pal indicador de Fussimanya Sud. A l'alçada d'una torre elèctrica anem a la dreta avall.
14640 m. Arribem a un carrer asfaltat de la urbanització. Girem a la dreta amunt (501 m)
14800 m. Cruïlla amb indicador de Fussimanya Centre, anem a l'esquerra avall.
14940 m. Nova cruïlla, anem a l'esquerra avall. (518 m)
15350 m. Cruïlla amb indicador de Fussimanya Nord. Anem a l'esquerra avall en direcció a Sant Pere de Casserres.
15600 m. Final de la urbanització. Seguim corriol a l'esquerra avall.
15910 m. Creuem el Torrent de l'Infern. (427 m)
16120 m. Després de la pujada, sortim a una pista. Anem a l'esquerra avall en direcció Sant Pere de Casserres (467 m)
17020 m. Deixem una pista que puja a la dreta, seguim de dret.
17122 m. Arribem a un eixamplament, agafem corriol a la dreta en forta pujada.
17330 m. Som a la carretera del Parador a Sant Pere de Casserres, la travessem i seguim corriol a l'altra banda tot pujant.
17410 m. Dalt la carena, hi ha unes escales que pugen a l'antiga muralla. Seguim corriol a l'esquerra que ja ens portarà al monestir. (555 m)
19035 m. Edifici de serveis del monestir. Travessem per l'interior del local sortint a una explanada. Per un camí encimbellat sobre aquest característic meandre del Ter, arribem a l'entrada del monestir.
19440 m. **Monestir de Sant Pere de Casserres** (488 m).

PR C-40.1

VARIANT 1
Tavèrnoles - GR-2

0 m. Des de l'itinerari principal del PR C-40, davant l'Ajuntament de Tavèrnoles, ens dirigim cap a l'església de Sant Esteve pujant uns graons. Continuem per la dreta de l'edifici cap a l'espai verd que hi ha entre l'església i l'edifici de la rectoria, tot passant una porta de ferro.
40 m. Deixem unes escales a l'esquerra i seguim de dret.
63 m. Passem davant la imatge d'una Mare de Déu, que veiem en una penya a l'esquerra del camí.
140 m. Ignorem un camí que s'incorpora a la dreta del nostre. Seguim de dret.
500 m. Arribem a un trencall. Ignorem un camí que marxa a la dreta avall. Seguim pel nostre tot fent una corba.
800 m. En un eixamplament del camí, encetem un tram empedrat.
1070 m. El camí s'estreny per normalitzar-se al cap d'uns metres novament.
1561 m. Deixem un trencall a l'esquerra que mena a un camp i a un dipòsit d'aigües, el nostre itinerari segueix cap a la dreta, resseguint uns metres vora el camp.
1764 m. El nostre camí arriba a un altre més ample i cimentat. Anem cap a la dreta.
1882 m. Passem davant la casa de Les Punxes que deixem a la nostra dreta.
2007 m. Arribem a una cruïlla de cinc camins. Uns metres abans, hi ha una boca d'aigua contra incendis. Seguim pel camí de davant nostre que puja lleugerament.
2123 m. El camí entra en un llarg tram empedrat amb trams amb diferent estat.
2684 m. Deixem un camí a la nostra dreta. Seguim de dret pel principal.
2865 m. Ignorem un camí a la nostra esquerra. Seguim de dret.
3100 m. Cruïlla important. Deixem el primer camí que marxa a mà esquerra avall i el que va cap a la dreta. Agafem el segon camí cap a l'esquerra que porta a la finca de El Masgrau que ja veiem.
3176 m. L'itinerari fa una corba cap a la dreta tot passant davant l'entrada de El Masgrau. Després d'un canvi de rasant, encetem una baixada. (753 m)
3389 m. El camí arriba a una cruïlla davant un camp. Anem a l'esquerra avall.
3600 m. Ignorem un camí a la dreta. Seguim pel principal en un tram cimentat.
3707 m. Continuem pel camí principal, deixant un trencall a la dreta.
3803 m. Ignorem el camí de l'esquerra, seguim de dret, tot creuant un pontet.
3845 m. Atenció en aquesta cruïlla. Deixem la pista que seguim i girem cap a la dreta.
4390 m. Seguim pel camí principal, ignorant un trencall a la dreta.
4519 m. Ignorem un nou trencall que puja a la dreta. Seguim de dret.
4736 m. Deixem un nou trencall a la dreta del camí. Continuem pel principal.
4994 m. Ignorem una pista de desemboscar que marxa a l'esquerra. Seguim de dret.
5079 m. Deixem un nou camí a la dreta. Seguim pel nostre que passa pel davant d'una vella i rovellada torre d'electricitat.
5165 m. Seguim de dret, deixant un nou trencall a la nostra esquerra.
5387 m. A vista de l'encreuament que ja veiem al fons, ignorem un camí que baixa a mà dreta.
5527 m. La variant PR C-40.1 arriba al sender GR-2 assenyalat amb marques blanques i vermelles.
Un cartell amb tres sagetes, ens assenyala la direcció d'on venim amb la indicació de El Foquers, cap a la dreta el GR marxa cap a Sant Julià de Vilatorta, i cap a l'esquerra, arribaria a Vilanova de Sau.

XXI

Sant Esteve de Tavèrnoles.

PR C-40.2

VARIANT 2
Llom de Casserres - Les Tallades

A un parell de quilòmetres del monestir, l'itinerari principal del PR C-40 travessa la carretera asfaltada que ve del Parador i s'enfila a l'anomenat Llom de Casserres.
En aquest punt, hi trobem la segona variant del petit recorregut que enllaça també amb el GR-2 a l'alçada de la casa de colònies de Les Tallades.
0 m. Dalt el llom de Casserres, un indicador amb tres sagetes assenyala la direcció d'on venim (Tavèrnoles – Vic), cap a l'esquerra ens indica el monestir, i cap a la dreta, Les Tallades i Vilanova de Sau.
Unes pedres pintades, també ens indiquen les direccions del monestir i del Parador.
Marxem cap a la dreta, en direcció a aquest últim.
54 m. Molt a la vora de la carretera, unes altres pedres dretes ens assenyalen les mateixes direccions. Marxem en direcció al Parador per un corriol en baixada.
417 m. A l'esquerra del corriol, hi ha un mirador sobre el pantà.
545 m. Nou punt d'observació, també a l'esquerra del camí.
587 m. Abans de que el corriol inicii una pujada, hi ha una nova talaia amb vistes del pantà.
717 m. Novament propers a la carretera, trobem pedres amb indicacions del Parador i del monestir.
1429 m. El corriol surt a la carretera asfaltada que porta al monestir, la seguirem a l'esquerra avall.
1504 m. Passem les portes que tanquen l'accés al monestir quan aquest està fora de l'horari de visites.
1536 m. A l'esquerra, ja veiem el Parador de Vic, unes escales de pedra hi baixen fent una petita drecera.
1578 m. La carretera del monestir arriba a la BV-5213 a poc metres del Parador. La seguirem a la dreta. Per més seguretat, travessem a l'altra banda, tot resseguint la barana metàl·lica uns metres.
1951 m. Arribem a un aparcament i mirador sobre el pantà de Sau. Seguim de dret.
2005 m. A la propera cruïlla, prenem un camí cimentat que marxa a l'esquerra tot baixant.
Aquest camí, cimentat en uns trams i asfaltat en altres, el seguirem fins a Les Tallades.
En aquest punt, hi ha varis indicadors. El del PR-C40 diu: Can Mateu – Enllaç GR-2.
2162 m. El camí cimentat fa un revolt a la dreta tot baixant. Deixem una pista forestal a l'esquerra.
2494 m. En un punt del camí on hi ha un senyal de despreniments, veiem a la dreta un corriol desdibuixat que porta a les coves de Les Grioteres.
2720 m. A l'esquerra del camí, hi ha un accés al pantà, barrat amb una tanca. El camí inicia una pujada.
3816 m. Deixem a l'esquerra un camí de terra que porta vora l'aigua. Nosaltres seguim la pista asfaltada.
4093 m. Ignorem una nova pista forestal a la dreta.
4170 m. Passem davant un altra accés al pantà que queda a l'esquerra. Seguim l'asfalt.
4440 m. Arribem a una nova cruïlla amb camins a banda i banda. Seguim de dret.
4718 m. Deixem una nova pista de terra a la nostra dreta.
4876 m. En deixem una altra també a la dreta. Continuem per la via principal.
6241 m. Vora els terrenys de Can Mateu, deixem a l'esquerra una pista que mena a l'aigua. Seguim per la principal encetant una pujada amb unes baranes de fusta a l'esquerra.
6393 m. Arribem a l'entrada de l'espai de colònies, amb entrades a l'esquerra i davant nostre. Girem a la dreta seguint les indicacions d'un pilona del PR que ens indica Les Tallades.
6583 m. Al cap d'avall d'una baixada, anem cap a la dreta, seguint l'asfalt.
A l'esquerra hi ha un aparcament de l'espai de Can Mateu.
Seguim sempre per la via asfaltada, deixant a banda i banda algunes pistes de desemboscar.
7332 m. Arribem a una cruïlla on enllacem amb el sender GR-2.
A la dreta tenim l'entrada de la finca de Les Tallades. Davant nostra, una pista forestal ens acostaria a Vilanova de Sau, i seguint cap a l'esquerra, per on marxa el sender de gran recorregut, la via asfaltada sortiria a la carretera N-141d que porta al Pantà de Sau.

FITXA TÈCNICA

- Sender lineal de petit recorregut
- Homologació: Comitè Català de Senders
- Senyalitzat amb pals indicadors i marques de pintura blanques i grogues
- Tram principal C-40 (Vic - Sant Pere de Casserres) 19,4 kms
- Variants d'enllaç: C-40.1 (Tavèrnoles - GR-2) 5,5 kms
  C-40.2 (Llom de Casserres - Les Tallades) 7,3 kms
- Durant l'itinerari, el PR C-40 té trams coincidents amb els senders de gran recorregut:
  GR-210 (Vora Ter) i el GR-151 (Abat Oliba)

COTES D'ALTITUD

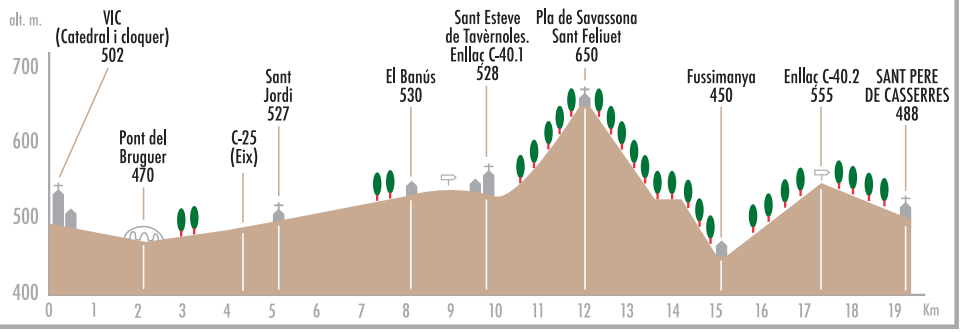

SENYALITZACIÓ

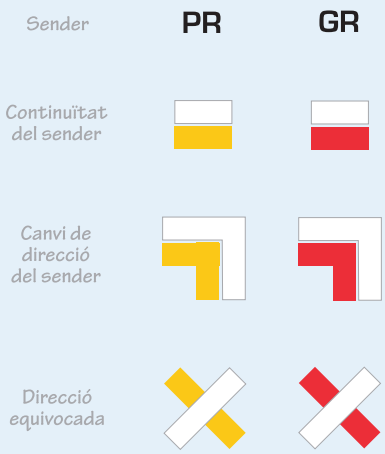

Sant Feliuet de Savassona

Ajuntament de Vic

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC

FUNDACIÓ PRIVADA
GIRBAU